

quantulum convocatis prudentioribus, et ab ipsis A in usus pauperum et advenientium, dispensatione optatis fratribus, sedeant; et ubi breviter eos pro ædificatione animarum, ipse, vel cui ipse jusserit, allocutus fuerit, benedictione item fratrum suscepta, deducantur extra et charitate quidem eis necessaria, in hospitali; vel si tales viri sunt, ut sic oporteat, in alio loco ad hoc statuto; exhibita, dimittantur in pace. Aliter autem, nec ipsi fratribus, nec fratres ipsis in claustro jungi permittantur. Mulieres autem in officinas clericorum intrare, nedum stare penitus exsecramur. Foris ergo domus statuatur a fratrum officinis disjuncta, ubi ex charitate eis exhibeatur quod necessarium fuerit. Quod si eis aliquid a fratribus dici oporteat, et prior concesserit, plures simul ad eas accedant nec soli cum eis loqui præsumant, nisi testes coram affuerint. B Claustrum itaque interius a congruentiori parte, et, si fieri potest juxta Ecclesiam, aditum habeat; juxta quem fiat locus, in quo advenientes quasque necessarias, vel jussas personas canonici permissione prioris canonice alloquantur. Juxta portam igitur exteriorem, portarium prior stare instituat, quatenus nemo extraneus nisi interrogatus et jussus, intrandi licentiam habeat. Interioris autem ostii custodiam prior uni fratrum attribuat, quod ita diligenter custodiat, ut nullus intrandi vel exeundi licentiam inveniat, nisi quem prior vel ordo postulaverit. Hic igitur diebus singulis sero hora collationis ostio serrato, clavem priori aut præposito debitam tribuat; quam prima hora sequentis diei, item ab eo tenendam per totum diem suscipiat. C

CAP. XXXII — *De colligendis hospitibus, et quibusque advenientibus.*

His itaque interius exteriusque sic dispositis studeant, necesse est, prælati Ecclesiarum præparare aliquod receptaculum parum disjunctum ab officinis familiarium exterius, ubi hospites, et quique advenientes honeste ac decenter suscipiantur; et singulis eorum a magistro et custodibus ejusdem hospitii pro qualitate sua ac necessitate fidelissime serviatur. Ad sustentandam ergo secundum loci possibilitatem quorumcunque advenientium necessitatem, committantur magistro hospitii cunctorum reddituum quarumcunque rerum Ecclesie, omnium que eorum, quæ ad victum pertinent decimæ, et D eunctarum oblationum, et eleemosynarum partes,

in usus pauperum et advenientium, dispensatione fidelissima exponendæ. Sit ergo custos hospitii vir boni testimonii, charitatis, discretionis et virtute prudentiæ plenissimus. Hic ergo quid cuique congruat, in manducando, in bibendo, in pedibus lavandis, in lectis præparandis et cæteris necessitatibus exhibendis provideat et providens exhibeat. Prælatorum autem vigilet industria, ne is, cui hospitium commiserint, res pauperibus erogandas ad usus suos, vel suorum præsumat expendere; et Judas damnationis se participem faciat, qui loculos habens, ea quæ mittebantur, in usus suos retorquebat abscondite. Ipse vero cum aliis sibi ad receptum pauperum deputatis expensas proprias secundum modum cæterorum ex communi suscipiat, ne si de rebus erogandis suas, et sibi servantium necessitates suppleat, pauperum et advenientium opportunitatibus subvenire non valeat. Quod si horum curam neglexerit et res dispensandas illicite tractaverit, multo severius cæteris admittentibus, a priori judicandus et ab hoc officio removendus; et in loco ejus alius est ordinandus, qui hoc sancte et perfecte, ac secundum Deum jussumque prioris exhibeat.

CAP. XXXIII. — *Quod absente priore, et præposito, minores præpositi vices eorum supplere debeant.*

Horum itaque capitulorum, et totius ordinis disciplina, et observatio, et omnium rerum intus et foris dispositio, per majores prælatos Ecclesie fiat. Verum istis absentibus, minores præpositi vices eorum supplere, et omnium interiorum et exteriorum curam habere debent.

CAP. XXXIV. — *Quod ex his ad majorum præceptorum observationem ascendere, et vitæ perpetuæ gaudia percipere quis valeat.*

Hæc sunt, fratres charissimi, quæ, sicut petistis et statuistis, vestro sacro conventui, auxiliante Christo, servanda descripsimus; quæ si cum simplicitate, puritate et alacritate cordis tenentes sine intermissione servaveritis, facilius ad altiora sanctitatis opera scandere, et Christi cohæredes ac vitæ perpetuæ participes esse poteritis. Verum in his et in omnibus quodcunque prior secundum Deum in anima vel corpore expedire, prodesse vel nocere, uni vel omnibus perspexerit, concedendi vel jubendi, auferendi, et quæcunque necessaria dicendi vel statuendi potestatem habebit.

ANNO DOMINI MCXIV

GREGORIUS PRESBYTER ROMANUS

NOTITIA HISTORICA ET LITTERARIA

(BALLERIN. *De antiq. Can. col.* p. IV, c. 17)

Collectio quæ *Polycarpi* titulo allegari solet, innotuit postquam eam Romani correctores Gratiani

in præfatione et in notis laudarunt. Continetur in ms. Vat. 1554. Auctor ejus Gregorius presbyter ex

epistola nuncupatoria cognoscitur, qui eandem *A* *Polycarpi* nomine inscripsit. Oudinus (tom. II *De script. eccl.*, col. 764) censuit auctorem esse celeberrimum illum Gregorium qui postea fuit sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalis episcopus Sabinensis. Fallitur. Hic enim cardinalis Gregorio VII pontifice floruit, e vivis autem excessit sub Urbano II. Auctor vero collectionis cum libro tertio tit. 9 laudet decretum Calixti II qui pontificatum iniit anno 1119, a laudato Gregorio Sabinensi diversus est. Hunc quidem presbyterum fuisse Romanum, non tam ex epigraphe manuscripti Colbertini ab Oudino relata colligitur, quam ex documentis quæ apud ipsum pleniora, seu integriora, quandoque invenimus, quam apud Anselmum et Deusedit; adeo ut ex Romanis scriniis eadem derivarit.

Tempus autem ex epistola nuncupatoria constituere licet. Ea inscripta est *D. sancti Jacobi Ecclesiæ pontificali infula digne decorato*. Quis autem sit iste episcopus Ecclesiæ S. Jacobi, id est Compostellanus, cujus nomen incipit a littera *D*, inquirendum est. Duo ejusdem Ecclesiæ episcopi sub initium sæculi XI inveniuntur, Dalmachius et Didacus. Primo hæc nuncupatoria non competit; quippe qui jam obierat anno 1103 vel 1104, quo Didacus ejus successor epistolam a Paschali II accepit quæ legitur tom. XII *Concil. Venetæ* edit. col. 987. Gregorii autem collectio ex memorato Calixti II decreto ante annum 1119 collocari nequit. Igitur soli Didaco Dalmachii successor eadem nuncupatoria convenit. Duo documenta cardinalis de Aguirre vulgavit (tom. XII *Concil. Ven.* edit col. 1402) in quibus hujus Didaci sit mentio. Unum est privilegium Adelphonsi Hispaniæ regis subnexum concilio Palentino anni 1129, quo idem rex dono dedit *Didaco Dei gratia Compostellanæ sedis archiepiscopo* omnia regalia ad Emeritensem olim archiepiscopalem Ecclesiam pertinentia, quippe quod Emerita eo tempore a Saracenis occupata, Calixtus II archiepiscopatum Emeritensem meritis et reverentia beatissimi Jacobi apostoli in Compostellanam Ecclesiam transtulerat. Alterum documentum est synodus Ovetensis, cui subscriptus legitur *Didacus Jacobensis archiepiscopus*. Hæc synodus in vulgatis affigitur anno 1115. Sed cum Emeritensis archiepiscopatus (si Adelphonsi privilegium genuinum sit) Compostellam translatus fuerit a Calixto II, qui pontifex creatus fuit an. 1119, ea synodus in qua Didacus Jacobensis, seu Compostellanus archiepiscopus vocatur, post annum 1119 habita dicenda est. Forte annus 1115 errore librariorum scriptus fuit pro anno 1125. Porro duos Didacos, I et II, Compostellanam Ecclesiam rexisse deteximus ex ms. duodecimi sæculi. Hujus apographum conservatur apud comitem Josephum Garampium canonicum Basilicæ S. Petri, et archivo Vaticano præfectum, qui nobis hæc de iisdem Didacis communicavit. Memoratum exemplum Ecclesiæ S. Jacobi de Compostella descriptionem exhibet. In hac ea ecclesia incæpta di-

citar *Episcopo Didaco I et strenuissimo milite, et generoso viro in æra 1116, id est anno Christi 1078*. Porro ubi describitur tabula argentea opere anaglyphico ornata, proferuntur hi versus in ea insculpti, in quibus Didacus II laudatur.

*Hanc tabulam Didacus præsul Jacobita secunus
Tempore quinquenni fecit episcopii.
Rex erat Alfonsus, gener ejus dux Raimundus,
Præsul præfatus quando peregit opus.*

Huic secundo Didaco Gregorii collectio convenit, qui postquam archiepiscopalem dignitatem S. Jacobi causa obtinuit, in concilio Ovetensi *Jacobensis archiepiscopus* vocatus fuit, in his versibus *præsul Jacobita*, et in nuncupatoria præsentis collectionis *S. Jacobi Ecclesiæ pontificali infula decoratus*. **B** Forte post hanc dignitatis accessionem sub Calixto II Gregorius presbyter Romanus Didaci ipsius hortatu collectionem lucubravît, eidemque ipsam direxit.

Laudatus Oudinus duos mss. codices Colbertinos laudat signatos 696 et 4047, et quatuor tantum libros commemorat. At codex Vaticanus collectionem in octo libros distinctam exhibet: singulos vero libros dividit in plures titulos, qui plura item decreta ac testimonia comprehendunt; ac propterea non ita exiguum est opus, ut multi post Antonium Augustinum suspicati sunt.

Libro primo agit de primatu Romanæ Ecclesiæ, et privilegiis ejus, tit. 27.

C Libro secundo de prælatorum electione, ordinatione, pallio, et de aliorum Clericorum ordinibus, tit. 38.

Libro tertio de Ecclesiis, monasteriis, decimis, oblationibus, de celebratione officiorum, jure Ecclesiarum, et monasteriorum; de corpore Christi ejusque custodia; de baptismo et impositione manus, de ritibus, de divinis Scripturis, de celebratione Paschæ, de prædicatione, consuetudinibus, jejuniis, etc., tit. 50.

Libro quarto qualiter lex Dei sit legenda, et de officiis episcoporum; de chorepiscopis, de abbatibus, de monachis, de monialibus, de diaconissis, de viduis, de clericorum reatibus, tit. 40.

Libro quinto de judiciis, tit. 8.

D Libro sexto de imperatoribus, principibus et reliquis laicis; de conjugii et matrimonio, ac de delictis variis; de pœnitentia et pœnitentibus; de justa misericordia; de hono obedientiæ: ne Christiani temere se exponant periculis, tit. 23.

Libro septimo de excommunicatione, de potestate ligandi, de unitate Ecclesiæ, de schismate, de hæreticis et schismaticis, de vindicta, etc., tit. 16.

Libro octavo de infirmis, de morte et purgatorio, de sepultura et oblationibus pro defunctis, de immortalitate animæ, de tormentis malorum, de receptione animarum justorum in cœlum ante resurrectionem corporum, tit. 10.

Epistolam nuncupatoriam ex Vaticano codice infra proferimus.